

o němž Ježíš mluvil, ale taky to, že Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné – nenarodili jsme se proto, abychom to tu nějak dožili a došourali se k smrti, ale abychom se nechali obdarovat. Možná to není cesta od úspěchu k úspěchu, ale určitě je od zbytečnosti a od smrti k životu a od stmívání ke světlu.

Pane Bože,
přimlouváme se za všechny trpící – vždyť i ty jsi trpěl, kéž je jim to posilou; přimlouváme se za celý tento svět – aby slova tvého evangelia rozsvítla, tam kde je v lidských srdcích tma, a aby hřála, tam kde v lidských vztazích mrzne.
Přimlouváme se, Pane, za tvou církev - aby dovedla žít z tvého Slova a aby lidi kolem sebe vedla k naději.
Přimlouváme se za všechny, kdo v těchto dnech prožívají těžké chvíle, smutek a stres.
Společně se k tobě modlíme slovy, která nás naučil Ježíš: Otče náš...

Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. (Ef 4,32-5,2)

Bůh přinesl do našeho světa milost. Lidi o ni až tak nestáli, a přece je tu: smíme žít v Kristu , což znamená, že si nás Bůh vybral a předal nám pozvání na velikou hostinu božího království.

Kdo o ni nestojí, nemusí pozvání přijmout.

Kdo však chce, je zván.

Tak tedy vězte, že jste zváni. A patří k tomu ještě něco: že kdyby vás potkalo nějaké trápení a utrpení, nejste na něj sami. Stojíte přece na pevném základě, který kalné vody neutopí.

Ať vás pozvání boží milosti provází celým životem,

ať vás zbavuje tíhy vin a kéž vás přivede k ochotě odpustit.

Ať vás láska boží provází na každém kroku a kéž vás naplňuje vnitřní radostí a pokojem. Amen.

O jedné noční návštěvě

j+s 7. 3. 2021

Písní budu chválit jméno Boží, velebit je budu díkůvzdáním.
Vždyť Hospodin slyší a nepohrdá těmi, kdo ho hledají. Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Přicházíme k tobě v modlitbě, Pane náš, a děláme to proto, abychom ve svých srdcích vyhradili místo i někomu jinému než jenom sobě samým.
Přicházíme k tobě a děláme to proto, že nám někdy chybí důvěra, zato nás zahlcují starosti, tíží chyby a viny, užírá hněv a sebelítost - a u tebe chceme načerpat, co nám schází, a odložit, co překáží.
Vstup svou láskou tam, kde se uzavíráme do sebe a pěstujeme hořkost; vstupuj svou láskou do našich konfliktů a smutků; vstupuj svou láskou do našich otázek, pochybností i selhání.
V tiché modlitbě ti, Pane, předkládáme to, co každého z nás osobně nejvíce tíží a bolí a prosíme tě za odpuštění. ...
Přišli jsme, Bože, protože věříme v odpuštění hříchu. Chceme patřit k těm, kdo žijí ve světle tvého slova a společně tě proto prosíme: Pane, smiluj se, amen.

Žalm 136, 1-4.23-26

*Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.
Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné. Jedině on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. ... Když jsme byli poníženi, rozpomněl se na nás, jeho milosrdenství je věčné. A vyrval nás našim protivníkům, jeho milosrdenství je věčné. Veškerému tvorstvu dává pokrm, jeho milosrdenství je věčné. Chválu vzdejte Bohu nebes, jeho milosrdenství je věčné.*

Jan 3,1-6.13-21 *Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.*

Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.

Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Na počátku bylo Slovo. Takhle se totiž s Bohem setkáváme: jako se slovem, jinak to není v naší moci. Ale pak se přihodilo, že se to slovo stalo tělem a přebývalo tu s námi – to už mluvíme o Ježíšovi z Nazaretu. Pro pozorné čtenáře Starého zákona to asi zní jako rouhání, které trhá Boží nedostupnou svrchovanost na cucky, ale důvod, proč to evangelista Jan napsal v úvodní kapitole zrovna takhle, je zřetelný: Bůh je slovo (jinak ho neznáme) a to slovo nám má něco říct a to vůbec nejdůležitější nám Bůh sdělil v Ježíšově příběhu.

A cože nám tedy v Ježíšově příběhu Bůh sděluje? Nejprve je na řadě svatba v Káni, tuze oblíbený příběh se spoustou vína a spoustou radosti a s upozorněním, že to je jen začátek, jen znamení toho, oč jde. Ale znamení velkolepé: Nečekej nejhorší naposled, Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné; dokonce své smrti až přejdeš most, Bůh zavolá: “Další host!”, novej host k nám vešel na slavnost.

Po tomhle prvním znamení se za Ježíšem vypravil moudrý učitel jménem Nikodém. Postavy, které se v Janově evangeliu s Ježíšem setkávají, zpravidla vyjadřují dotazy a námitky, které by nad vírou a nad Ježíšovým příběhem mohly po mnoha staletích napadat i nás. Tenhle zastupuje lidi, kteří o víře něco vědí, znají dějiny, čtou Bibli a berou to všechno poctivě. „Ty děláš tak úžasné věci, že to jsou dočista znamení Božího království, a to neumí nikdo, kdo to nemá od Boha!“ povídá ten muž. Váží si Ježíše a rád by s ním v rozhovoru probral víc do hloubky, jak to s tou vírou dneska je. A Ježíš mu vyhoví, jenže vysloví větu, která

Nikodéma vykolejí: „Jestli někdo chce spatřit Boží království, musí se narodit znovu.“

Pokud se Nikodém přišel ptát na nějaká Boží tajemství, moc se nedozvěděl, protože Ježíš místo výkladu obrací pozornost na osobu toho, kdo se ptá, tedy na něj. A na vás. Nikodém patřil k lidem, kteří dbali na dobré mravy a příkladný život, a teď slyší, že ptá-li se, co od nás Bůh žádá, tak prý nové narození. Reagoval rozpačitě, žijeme jen jednou, takže druhý, opravný pokus Ježíš nemyslel. Co tedy?

Před nějakým časem jsme přišli na tenhle svět. Říkáme tomu, že jsme se narodili; ale po pravdě řečeno ta věta není úplně přesná. On “se” ještě nikdy nikdo sám od sebe nenarodil. V dospělosti se člověk rád cítí tak, že je sám svůj pán – no dejme tomu, ale předtím do něj museli jiní investovat spoustu energie, času, lásky a všeho možného. A právě to je asi stopa k porozumění, jak to Ježíš myslel: narození prostě není v naší moci a ani ti největší machři si ho nezařídili sami. To je prostě dar. To je prostě něco, co můžeme leda přijmout.

O kus dál v Bibli o té věci píše jiný autor, že na začátku je Boží milost: tohle je naše startovní čára a nepředcházejí jí žádné předběžné požadavky, podle kterých by šlo posoudit, kdo se na ten start kvalifikoval. Jen Boží milost, ať jste, kdo jste.

Znovuzrození se od těch dob stalo v církvích skoro zaklínadlem a rádi se jím někteří křesťané ohánějí (s náznakem, že oni už mají v Božím království rezervu). Ale o tom Nikodémův příběh opravdu není a Ježíš tu mluví o něčem jiném: Na tenhle svět přišlo pravé světlo a nasvítlo a osvětlilo, co bylo zahalené, mlhavé a nejasné. My v tom světle poznáváme pravdu, jak to s námi je, a pravda nás z té mlhy a temnoty vysvobodí. Pomoc odjinud, nové narození. Kdo dá i potom přednost tmě, může, jeho věc. Ježíš tomu říká soud: Sami se odsuzujeme špatným rozhodnutím pro zlo, ve kterém se svět zabydlel. Ale to ještě není konec: Bůh ten svět zabydlený ve zlém tak miloval, že poslal svého syna, aby každý, kdo v něj věří, dostal život.

Toho si všímej, povídá Ježíš, a ne pořád jen toho, cos udělal nebo co máš udělat ty. Na startovní čáře je milost, a až pak začne závod a teprve se uvidí, jak to bude dál. Tam už se bude ozývat i ten soud,